

lyste“ at naa til den Slutning, at „Klagen over, at der blev begaaet Overgreb mod Fangerne — — — har intet paa sig.“

Thi netop i den forrige Arbejdsleders Vidneudsagn, som ovenfor er citeret, og i Fortsættelse af Fremstillingen vedrørende Fange Nr. 108, findes paa Forhørsaktens — Nr. 79/1916 — Side 109 omtalt et andet Tilfælde, der burde have tiltrukket sig Flertallets Opmærksomhed. Det hedder her:

„Et andet Tilfælde vedrørende Fange Nr. 131, som uden al Tvivl var aandssvag. Denne Fange undlod — ved en eller anden Lejlighed — at gøre stram Honnør for Inspektøren, som stod opstillet midt i Korridoren, da Fangen kom fra Fangegaarden. Inspektøren for da ind paa Fangen, ruskede ham ganske hensynsløst og raabte til ham, om han ikke kendte ham, hvortil Fangen med et smilende Ansigt stadig svarede: „Jeg er da lige glad.““

Og dette Oprtrin beskrives ogsaa andetsteds i Forhørene, nemlig gennem Vidneudsagnet af fhv. Fængselsbetjent, Løjtnant *Skaftø*, der efter Forhørsudskriften — Nr. 79/1916 — Side 40 herom forklarer:

„Kompargenten anser det derimod snarere for et Overgreb, at Inspektøren en Gang, da Fange 31, som var en stærkt degenereret Person, gik forbi uden at hilse, greb fat i ham og ruskede ham ganske brutalt, og dette saa meget mere, som Kompargenten forstod, at Grunden til, at Fange 31 ikke hilste, var den, at han ikke havde lagt Mærke til Inspektøren“.

Uagtet Fangenumrene, formodentlig ved en Fejlskrift i Udskriften, er angivne forskelligt, er det aabenbart samme Tilfælde. Talen er om, hvor et efter begge Vidners samstemmende Udsagn abnormt Individ har været Genstand for Overgreb. Det ene af Vidneudsagnene hører til dem, om hvilke Anstaltens Inspektør i sit Indlæg — Bilag Æ., S. 10 — bemærker, at Vidnet maa have haft en „misforstaaet Opfattelse“ af hans Opræden, og hvad Betjent, Løjtnant *Skaftø*s Udsagn angaar,

saa er alt, hvad Inspektøren anfører om det, følgende:

„Til den Forklaring, Betjent *Skaftø* der havde Vanskelighed ved at finde sig til Rette i Forholdene her og syntes misfornøjet med alt og alle undtagen sig selv, har afgivet, skal jeg kun bemærke, at jeg ikke paa alle Punkter kan anerkende dens Rigtighed, uden at jeg dog finder Anledning til at gaa nærmere ind paa hans Forklaring“.

— Inspektørens Indlæg, S. 7. — Men Betjent, Løjtnant *Skaftø*s Forklaring indeholder en ganske *positiv Beskyldning* for Overgreb mod en Fange, som Betjenten oven i Købet anser for mental abnorm, en Opfattelse, der bestyrkes ved den Maade, paa hvilken Fangen efter den tidligere Arbejdsleders Vidneudsagn tager hele Situationen, en Fange, der yderligere efter Løjtnant S.' Opfattelse slet ikke har set Inspektøren og *derfor* ikke har hilst ham, og paa denne positive Beskyldning gaar Inspektøren i sit Indlæg overhovedet slet ikke ind. Han siger kun, at Betjenten var utilfreds med alt og alle paa Anstalten, hvad der unægtelig er til at forstaa efter det Indtryk, man faar gennem Akterne, og Inspektøren tilføjer, at Betjenten var tilfreds med sig selv, hvad der ogsaa maa synes berettiget, naar man kender de Anbefalinger, med hvilke denne Betjent er afgaaet baade fra Nyborg Straffeanstalt og fra Horsens. De lyder:

Hr. Peter Rudolf *Skaftø*, født 1ste Maj 1870, der blev ansat som Opsynsbetjent ved Nyborg Straffeanstalt den 1. Maj 1913, og som forflyttedes til Horsens Straffeanstalt den 1. November 1914, ved hvilken Anstalt han siden har været ansat, har stedse udført sin Tjeneste hersteds paa tilfredsstillende Maade. Han har forstaaet at behandle de ham undergivne Fanger med Bestemthed og Humanitet og har med Dygtighed høvedet den for de herværende Fællesfange-Afdelinger nødvendige Orden og Disciplin. Det skal særlig fremhæves, at Hr. *Skaftø* ogsaa har vist sig særdeles brugbar til